

der kan staae, og afgiver tillige det største Beviis for Redelighed fra Ministeriets Side. Det skeer og, det kan ikke undgaaes, det maa skee oftere, at der møder Tilfælde, hvor Kongen er forhindret fra strax, i Dieblicket, at kunne afholde Statsraad. Det er umuligt andet, og er der Nogen her, som før har været i Ministerier, maa han vide, at naar flige Tilfælde møde, maa man see paa en eller anden Maade at hjælpe sig. Vi vare da, idetmindste forekom det mig, i nogen Kamp med vor Samvittighed, om vi kunde gjøre det i Overensstemmelse med Grundloven, uden at træde Grundlovens Bestemmelser derom for nær; kun derfor er det her optaget, for at, naar Sligt skeer, som maa skee, saalænge der existerer nogen constitutionel Regjering, det da ikke skal være saaledes, at man ikke veed, om man handler rigtigt, i Overensstemmelse med Grundloven eller ei. Derfor er det udtrykkeligt sagt, at der skal føres en Protokol derom, hvilket ikke var Tilfældet i tidligere Tid, saa at det fremgaaer af Protokollen, hvilket Ansvar Enhver har paataget sig ved at afgive sin Stemme i saadanne Sager paa en saadan Maade. Hvorledes dette kan komme i Betragtning her i en saadan Retning, sammenholdt med den Bestemmelse, som er indført i § 10, hvor det er sagt, at Kongen er ansvarsfri, hans Person er hellig og ukrænkelig, Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse, det forstaaer jeg ikke. Dersom Ministeriet i en saadan Conference nu med Villie skulde forbyrde sig mod Lovgivningen, kan det i Fremtiden drages til Ansvar, fordi det staaer i Protokollen, hvad Enhver af dem har sagt og hvad de have besluttet ved Ministerconferencen. Dette kunde ikke skee før, da de kunde sige, nei det har jeg ikke sagt; dette kunne de ikke for Fremtiden. Det er et Undtagelsestilfælde, hvorom her handles, og for dette Undtagelsestilfælde er der efter min Overbeviisning sørget paa det Bedste. Det er derfor ikke rigtigt, hvad der her er sagt i den Retning, og det har gjort mig meget ondt at høre det, fordi det har været Paaskud, som ere brugte fra en anden Side, ikke her i Salen men paa et andet Sted, for at skjule de egentlige Bevæggrunde til at modarbejde Forfatningen. Idetmindste staaer dette klart for

mig. Jeg har hørt det fra et halvt Dusin Mennesker, og at de ikke kunde gaae ind paa Forfatningen, fordi den træder Kongemagten for nær, og jeg har aldrig svaret derpaa, fordi jeg var aldeles overbevist om, at det ikke var andet end Paaskud, for at skjule de egentlige Grunde, som laae bagved.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Jeg kan ikke godt give den ærede Rigsdagsmand Ordet, thi der er et andet Medlem, der tidligere har begjæret Ordet for en personlig Bemærkning, som jeg, paa Grund af, at saa mange Talere ere indtegnede, har tilkjendegivet, først mod Slutningen af Forhandlingerne at kunne give ham. Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgfreds har Ordet.

Fischer: Efter den Udtalelse, vi nylig have hørt af den høitærede Premierminister, maa jeg for mit Bedkommende ansee det for hensigtsmæssigt at slutte første Behandling og skal derfor frasalde Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 4de Valgfreds (Schjern) har Ordet. Jeg seer imidlertid, at han ikke er tilstede. Da saaledes to Talere ere udgaaede, skal jeg ikke tage i Betænkning at give Ordet til de tvende Rigsdagsmænd, der have ønsket det for en personlig Bemærkning, som jeg haaber vil blive fort. Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgfreds har Ordet.

Algaard: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds har Ordet.

Tscherning: Jeg troer, at jeg har viist, at jeg ikke skjuler det, jeg har at indvende imod Forslaget, under denne Grund. Jeg skal ellers takke den ærede Minister, min høitagede Ven, for hans fuldkommen aabne Udtalelse om forskellige Forhold, men jeg skal gjøre den Bemærkning, at det, som tynger paa vor hele